

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **S. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2008, č. j. 7 Ca 340/2006 - 98,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen stěžovatel) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 24. 10. 2006, č. j. OAM-45-165/2006; tímto byla žalobkyni uložena povinnost uhradit stěžovateli náklady spojené s vyhoštěním, neboť je nebylo možné uhradit z jistoty nebo z peněžních prostředků cizince.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Krajský soud stěžovateli vytýká nesprávnou interpretaci ust. § 123 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění do 27. 12. 2007. Soud vyložil dané ustanovení tak, že z něj neplyne povinnost cizince hradit náklady za vyhoštění jinak než ze zálohy zajištěných finančních prostředků. Soud konstatoval, že ustanovení § 123 odst. 7 cit. zákona se vztahuje na rozhodování o povinnostech subjektů uvedených v odst. 3 a 4, nikoli o povinnosti cizince.

Stěžovatel poukazuje na ust. § 123 odst. 7 cit. zákona které zní: „*Nejsou-li náklady spojené*

se správním vyhoštěním cizince ubrazeny z jistoty nebo z peněžních prostředků cizince, stanoví policie nebo ministerstvo rozhodnutím, kdo a v jaké výši je povinen tyto náklady nebo jejich část uhradit. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím převzetí.“ Krajský soud bez zákonné opory vyložil toto ustanovení tak, že správní orgán je oprávněn rozhodnout toliko o povinnosti subjektů uvedených v odst. 3 a 4 cit. paragrafu, nikoli o povinnosti cizince. Tento závěr soudu je v přímém rozporu s odst. 7, v němž žádné omezení správního orgánu ve výše uvedeném směru není stanoveno a správnímu orgánu nebrání žádná taková překážka v rozhodnutí, že zmíněné náklady je povinen uhradit cizinec. Soud se dle stěžovatele dopustil nezákonného postupu, když postavení správního orgánu a jeho rozhodovací pravomoc vyložil nad rámec zákona, tím porušil čl. 95 odst. 1 Ústavy.

Stěžovatel rovněž poukazuje na nejednotnost rozhodování v rámci téhož krajského soudu (viz rozsudky č. j. 8 Ca 196/2007 - 34 ze dne 20. 12. 2007, č. j. 1 Ca 140/2007 - 75 ze dne 28. 2. 2008, usnesení ze dne 19. 12. 2006, č. j. 8 Ca 360/2006 - 10 a usnesení č. j. 8 Ca 361/2006 - 10 ze dne 19. 12. 2006 – těmito usneseními byl návrh dokonce odmítnut jako nepřípustný dle § 46 odst. 2 s. ř. s., neboť jde o rozhodnutí ve věci soukromoprávní).

Stěžovatel se domnívá, že nastalá situace vyžaduje ingerenci Nejvyššího správního soudu, a to při zodpovězení otázky, zda se rozhodnutí správního orgánu o povinnosti platit náklady správního vyhoštění jedná o rozhodnutí vyloučené z přezkumu soudem ve správním soudnictví (k čemž se přiklání i stěžovatel), nebo jde o věc, která ze správního přezkumu být vyloučena nemůže. Další otázkou je posoudit nezákonný výklad soudu ustanovení § 123 zákona, tak jak je popsáno výše.

Stěžovatel považuje za nutné požádat současně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, s ohledem na rozpornost judikatury by mohla být způsobena stěžovateli újma a účastníci řízení by byli vystaveni nejistému postavení.

S ohledem na výše uvedené požaduje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně písemně vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu a uplatněného důvodu v kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud v rozsudku odkazuje na znění ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců na území České republiky– „Úhrada nákladů spojených se správním vyhoštěním“, které stanoví:

- (1) Náklady spojené se správním vyhoštěním se hradí z jistoty.
- (2) Nelze-li uhradit náklady z jistoty, uhradí se, byť i částečně, z peněžních prostředků cizince, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.
- (3) Nelze-li uhradit náklady z jistoty ani z peněžních prostředků cizince, uhradí je plně nebo jejich zbývající část osoba, která se k tomu zavázala v pozvání ověřeném policií.
- (4) Nelze-li uhradit náklady podle předchozích odstavců, jsou povinni tyto náklady uhradit plně nebo jejich zbývající část postupně

- a) ten, kdo cizince zaměstnal bez povolení k zaměstnání,
- b) ten, kdo zaměstnání bez povolení k zaměstnání zprostředkoval,
- c) dopravce, který nesplnil povinnost podle § 104.

(5) Nelze-li náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit podle předchozích odstavců, nese tyto náklady

- a) policie, jde-li o cizince zajištěného podle zvláštního právního předpisu 16b),
- b) ministerstvo v ostatních případech.

(6) Do nákladů spojených se správním vyhoštěním se zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady.

(7) Nejsou-li náklady spojené se správním vyhoštěním cizince uhrazeny z jistoty nebo z peněžních prostředků cizince, stanoví policie nebo ministerstvo rozhodnutím, kdo a v jaké výši je povinen tyto náklady nebo jejich část uhradit. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím převzetí.

Podle krajského soudu toto ustanovení určuje závaznou posloupnost povinných pro náhradu nákladů vyhoštění. Zákon v ustanovení § 123 odst. 1, 2 nestanoví adresáta normy (povinného), nýbrž z jakého zdroje bude povinnost uspokojena. Jistotu dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona skládá cizinec žádající o vízum. Peněžní prostředky, s přihlédnutím k ustanovení § 123 odst. 3 zákona je třeba vykládat jako faktické prostředky, jimiž cizinec disponoval, a které jsou u něj zjištěny a zajištěny, nikoli jakékoliv eventuálně v budoucnu získané prostředky cizince. Teprve odstavec 4 a 5 výslovně uvádí, komu vzniká povinnost hradit náklady. Lze mít důvodné pochybnosti, zda zákonné uvedení zdroje uspokojení povinnosti je natolik určité, aby bylo možné dovodit povinnost adresáta normy (majitele zdroje - cizince) hradit náklady vyhoštění. Zcela jistě však z ustanovení § 123 ani jiného ustanovení zákona neplyne povinnost cizince hradit náklady za vyhoštění jinak než ze zálohy nebo zajištěných finančních prostředků. Ustanovení odstavce 7 stanoví příslušnost (pravomoc) žalovaného rozhodnout o povinnosti hradit náklady vyhoštění, nelze-li je uhradit z jistoty nebo peněžních prostředků cizince. Žalovaný je tak oprávněn rozhodnout pouze o povinnosti subjektů uvedených v odstavci 3 a 4, tedy nikoliv o povinnosti cizince. Nedostatek pravomoci žalovaného rozhodnout o povinnosti cizince odpovídá výše uvedené neexistenci zákonné povinnosti cizince hradit náklady za vyhoštění jinak než ze zálohy nebo z(a)jištěných finančních prostředků. Žalovaný dovodil povinnost žalobkyně, aniž by takový názor vycházel ze znění zákona. Žalovaný tak dle soudu rozhodl v rozporu s čl. 2 odst. 2, 3 a zejména čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť povinnosti mohou být uloženy pouze na základě zákona, přičemž žalobkyni uložená povinnost nemá v zákoně oporu.

Stěžovatelem předestřenou námitkou je prvotně otázka věcné příslušnosti správního soudnictví k rozhodování o nákladech vynaložených v souvislosti se správním vyhoštěním cizince; dospěl-li by soud k závěru, že věc spadá pod správní soudní větev, pak přistoupí k posouzení namítané nesprávné interpretace ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. a ustanovení § 123 odst. 7 zákona o pobytu cizinců městským soudem.

Nejprve tedy Nejvyšší správní soud přistoupil k vyhodnocení kasační námitky podle níž souzená problematika nespadá do režimu soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), ale do části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). V tomto ohledu se však stěžovatel mylí.

Rozsah soudní ochrany poskytované v režimu správního soudnictví je obsažen v ustanovení § 2 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob; *a contrario* tedy platí, že soukromým subjektivním právům soudy ve správním soudnictví ochranu neposkytují, a že domáhat se této ochrany lze toliko jinými zákonem stanovenými způsoby a procesními postupy; jednalo by se např. o vztahy vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů nebo o jiné zvláštním zákonem stanovené věci (viz zejména ustanovení § 7 odst. 1, 2, 3 o. s. ř.).

Veřejnými subjektivními právy se rozumí práva osob založená v právních normách, která umožňují a současně chrání určité chování osoby ve vztazích k subjektům veřejné správy (viz k tomu Vopálka/Míkule/Šimůnková/Šolín, *Soudní řád správní. Komentář*, C. H. Beck, Praha 2004, 1. vyd., komentář k ustanovení § 2).

Ne každé vztahy mezi soukromými osobami na jedné straně a státem, veřejnoprávními korporacemi či jinými osobami vykonávajícími veřejnou moc na straně druhé jsou však vztahy veřejnoprávními; těmi jsou zejména takové, které svojí podstatou tkví ve vztahu nadřazenosti vykonavatelů veřejné moci nad soukromou osobou.

Je jistě možné, aby vykonavatelé veřejné správy vstupovali se soukromými osobami i do vztahů vrchnostenských, založených na rovnosti účastníků daného vztahu (takovými jsou např. závazkové či vlastnické vztahy).

Vystupuje-li v takových vztazích vykonavatel veřejné moci (např. obec), je vedle svého vrchnostenského statutu mimo jiné též vlastníkem majetku, s nímž má právo v zásadě disponovat stejně jako kterýkoli jiný vlastník. Pak má dispozice majetkem, není-li stanoveno zákonem jinak, povahu soukromoprávní, nejedná se tedy o veřejnoprávní vztahy a subjektivní práva osob v těchto vztazích proto nejsou chráněna správním soudnictvím, neboť nespádají do okruhu subjektivních veřejných práv ve smyslu ustanovení § 2 s. ř. s., nýbrž do okruhu subjektivních soukromých práv, o nichž podle ustanovení § 7 o. s. ř. rozhodují soudy v občanském soudním řízení.

Stejnou optikou je tedy nutno hledět i na nyní souzenou věc. V dané věci byl nárok žalovaného na úhradu nákladů vzniklých v souvislosti se správním vyhoštěním cizince odvozován od úkonu správního orgánu, jímž bylo rozhodnutí o zajištění. Pokud „se rozhodne“ stát požadovat zpět úhradu nákladů, které v souvislosti s jeho „vrchnostenskou“ činností vzniknou a tomuto požadavku dá zákonnou podobu, pak správní orgán nemá jinou možnost, nežli vůli zákona splnit, a to způsobem v něm předvídaným. Správní orgán v tomto ohledu nevystupoval v žádném případě v pozici „soukromoprávní“ osoby, která by požadovala nějaké „smluvní plnění“, ale svým rozhodnutím vyžadoval návratnost prostředků, které státu vznikly v souvislosti s jeho vrchnostenskou činností (správním vyhoštěním cizince). V takových případech není jakkoli na vůli správního orgánu, aby se rozhodl, zda bude zpětné plnění požadovat, či nikoliv, ale je povinen usilovat o to, aby se způsobem v zákoně předvídaným do státního rozpočtu vrátily zpět finanční prostředky, které stát v souvislosti se svojí činností vynaložil. Právo, jehož ochrany se žalobkyně žalobou domáhala, má tedy charakter veřejného subjektivního práva a bylo proto na místě, že ve věci rozhodoval soud „správní větví“.

K polemice stěžovatele o nesprávné interpretaci ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců městským soudem dospěl kasační soud k následujícímu závěru:

Úhrada nákladů spojených se správním vyhoštěním, obsažená v ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců (ve znění do 20. 12. 2007) upravuje především předmět úhrady a zdroj, z něhož je úhrada hrazena; zdůrazňuje, že náklady spojené se správním vyhoštěním se primárně hradí z jistoty (odst. 1 cit. ust.). Jistotou je finanční částka, kterou je cizinec povinen na požádání orgánu udělujícího vízum předložit k žádosti o udělení víza (ustanovení § 27). Je to tedy peněžitá částka ve výši nákladů spojených s vycestováním z území do státu, jehož cestovní doklad cizinec vlastní, nebo do státu jeho trvalého pobytu prostřednictvím leteckého dopravce (dále jen „jistota“). Jistota se nevyžaduje, je-li úhrada nákladů zajištěna jiným (též zákonem stanoveným) způsobem. Jistotu skládá cizinec v hotovosti na zastupitelském úřadu nebo bezhotovostně na účet zastupitelského úřadu a lze ji použít na úhradu nákladů spojených s jeho případným vyhoštěním z území podle citovaného zákona (dále jen „správní vyhoštění“).

Je tedy primární povinností správního orgánu uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním z jistoty, kterou má v držení a kterou byl povinen za uvedených podmínek cizinec již dříve složit.

Pokud však z různých důvodů nelze uhradit náklady z jistoty, uhradí se, byť i jen částečně, z peněžních prostředků cizince, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. (*pozn. soudu - současné znění ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců, účinné od 21. 12. 2007, počítá na prvním místě s ubrazením nákladů spojených se správním vyhoštěním z peněžních prostředků cizince, o jistotě již nehovoří*).

Pro posouzení sporu je přitom rovněž podstatné, jak bude pojem „peněžní prostředky cizince“ vyložen, neboť definitivní zjištění toho, že náklady z peněžních prostředků cizince uhradit nelze, vede k závěru, že placení nákladů spojených se správním vyhoštěním již nelze vyžadovat od cizince, který má být vyhoštěn, ale je možno uložit tuto povinnost v pořadí dalším subjektům, přicházejícím na základě zákonem stanovené posloupnosti v úvahu, tedy subjektům odlišným od osoby cizince.

Přestože zákon o pobytu cizinců definici „peněžních prostředků“ jako takovou neobsahuje, je možné vyjít z toho, v jakých souvislostech zákon tohoto pojmu v souvislosti s realizací správního vyhoštění užívá.

V ustanovení § 137 zákona o pobytu cizinců se uvádí, že policie při umístování cizince do zařízení pro zajištění cizinců je oprávněna provést osobní prohlídku a prohlídku osobních věcí cizince za účelem zjištění, zda u sebe cizinec mj. nemá *peněžní prostředky*. Pokud je zjištění policie v tomto ohledu kladné, policie peněžní prostředky zadrží, společně s jinými v zákoně vyjmenovanými věcmi, jejichž vnášení do zařízení, vyrábění nebo přechovávání v zařízení je zakázáno. Po zadržení je pak předá k úschově provozovateli zařízení. Stejně tak bude na základě ustanovení § 145 odst. 3 zákona o pobytu cizinců naloženo i s jinak cizincem po dobu zajištění získanými *peněžními prostředky*. Ustanovení § 145 stanoví podmínky, za nichž může zajištěný cizinec s takovými peněžními prostředky nakládat. Konečně ustanovení § 146 zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo je oprávněno použít za určitých podmínek uschované *peněžní prostředky* zajištěného cizince, jsou-li v české nebo jiné volně směnitelné měně, k úhradě, byť i částečné, výdajů spojených s jeho pobytem v zařízení a se správním vyhoštěním.

Z úpravy § 123 zákona o pobytu cizinců, ani z jiného ustanovení tohoto zákona, nevyplývá úmysl zákonodárce odchýlit se v souvislosti s realizací správního vyhoštění

od uvedeného významu pojmu „peněžních prostředků cizince“. Lze tedy souhlasit s výkladem učiněným městským soudem, jenž stanovil, že „peněžní prostředky“ je třeba vykládat jako faktické prostředky, jimiž cizinec disponoval, a které jsou u něj zjištěny a zajištěny a nejedná se tedy o jakékoliv eventuálně v budoucnu získané prostředky cizince.

Nastane-li však situace, že ani tento (v pořadí druhý možný způsob) je nerealizovatelný, pak nastupuje možnost uložit takovou povinnost dalším osobám, jež zákon vysloveně označuje. Cizinec sám je již z plnění povinnosti vyloučen (pro nemožnost plnit) a zákon poté presumuje další okruh osob, které mohou být povolány k plnění této povinnosti, vždy však až v pořadí, které určuje zákon sám a po vyloučení možnosti předchozí.

Nelze-li tedy uhradit náklady z jistoty ani z peněžních prostředků cizince, uhradí je plně nebo jejich zbývající část osoba, která se k tomu zavázala v pozvání ověřeném policií (odst. 3).

Pokud není možno využít ani tohoto způsobu úhrady pro nemožnost plnění osob připadajících v úvahu dle pořadí určeného zákonem (odst. 4...*nelze-li uhradit náklady podle předchozích odstavců...*), pak jsou povinni tyto náklady uhradit plně nebo jejich zbývající část postupně - a) ten, kdo cizince zaměstnal bez povolení k zaměstnání, - b) ten, kdo zaměstnání bez povolení k zaměstnání zprostředkoval, - c) dopravce, který nesplnil povinnost podle ustanovení § 104 zákona.

V takovém případě je proto na místě, aby správní orgán požadoval úhradu nákladů spojenou s vystěhováním cizince po zde zmíněných osobách. Až po vyloučení možnosti uspět s úhradou nákladů u nich, může správní orgán přistoupit k dalšímu kroku a tím je povinnost státu hradit náklady sám. Komentované ustanovení v odst. 5 výslovně zmiňuje, že ... *Nelze-li náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit podle předchozích odstavců, nese tyto náklady vždy již stát. Konkrétně pak dopadá tato povinnost [dle odst. 5 písm. a)] na policii, jde-li o cizince zajištěného podle zvláštního právního předpisu a v ostatních případech pak na ministerstvo.*

Ze struktury komentovaného ustanovení je zřejmé, že prvotní povinností příslušného správního orgánu je účinná snaha uspokojit se s úhradou vzniklých nákladů spojených s vyhoštěním cizince vždy ještě před vyhoštěním cizince z jeho finančních prostředků; z těchto finančních prostředků cizince část odčerpát ke stanovenému účelu.

Pokud z rozličných důvodů tato účinná snaha nevede k úhradě nákladů, pak nastupují další shora uvedené, v pořadí zákonem přesně určené kroky, jimiž je správní orgán povinen postupovat, aby úhrady nákladů dosáhl. Tento princip posloupnosti kroků nemůže porušit; v tom mu brání výslovná úprava jednotlivých odstavců komentovaného ustanovení, jež presumuje, že nelze-li docílit úhrady nákladů tímto způsobem, následuje způsob v pořadí další. Žádný z těchto kroků však nemůže správní orgán při zajišťování úhrady nákladů přeskočit či libovolně měnit.

Ust. § 123 v odst. 7 cit. zákona stanoví, že nejsou-li náklady spojené se správním vyhoštěním cizince uhrazeny z jistoty nebo z peněžních prostředků cizince, stanoví policie nebo ministerstvo rozhodnutím, kdo a v jaké výši je povinen tyto náklady nebo jejich část uhradit. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím převzetí.

Nepodaří-li se tedy správnímu orgánu uhradit vzniklé náklady spojené s vyhoštěním cizince z jistoty či jeho peněžních prostředků ještě před jeho vyhoštěním, není-li tedy s to uspokojit svoji „pohledávku“ z těchto zdrojů, pak rozhodne o tom, která z osob následujících v pořadí bude tuto úhradu plnit. Jak uvedeno shora, nemá při tom volbu,

kteřou z osob zvolí, ale je nucen respektovat při vyžadování plnění pořadí, které určuje zákon sám.

Vyčerpal-li tedy správní orgán veškeré zákonem naznačené kroky a úhrady nákladů nedosáhl od osob zde uvedených, pak je již jen povinností státu vzniklé náklady hradit sám.

V tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud souhlasí s výkladem provedeným městským soudem vztahujícím se k možnosti požadovat úhradu nákladů jen v posloupnosti kroků zákonem přesně stanovených.

Tento závěr má i ústavněprávní dimenzi. Jak Ústavní soud zcela konzistentně ve svých nálezech opakuje (zde např. náleze ze dne 5. 11. 1996, Pl. ÚS 14/96, <http://nalus.ussoud.cz>) „Dle čl. 2 odst. 3 Ústavy: *Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Naplnění postulátu uvedeného v první části citovaného ustanovení je vymezeno požadavkem, aby se tak dělo jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. V požadavku uvedeném v této druhé části je také zabudována nejen garance proti zneužití státní moci, ale také nutnost zákonného podkladu pro její uskutečňování*“.

Stěžovatel se tedy mýlí, domnívá-li se, že je jeho právem požadovat úhradu nákladů vzniklých v souvislosti se správním vyhoštěním po komkoliv, neboť není při volbě osob vyzvaných k úhradě nákladů omezen. Jak vyloženo shora, je omezen zákonnou úpravou, určující pořadí osob, po nichž lze náhradu požadovat. Vytýká-li proto stěžovatel krajskému soudu porušení čl. 95 Ústavy, činí tak zcela nedůvodně.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud neprodleně po nezbytných procesních úkonech, nerozhodoval již samostatně o přiznání odkladného účinku, neboť takové rozhodnutí by bylo zjevně nadbytečné.

Žalobkyně dosáhla v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto má dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobkyně však žádné náklady nepožadovala a dle Nejvyššího správního soudu jí ani žádné nevznikly, z tohoto důvodu jí žádnou náhradu nákladů nepřiznává.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu